

Poštšina plačana v gotovini

Cena 2 Din

DRAMA

GLEDALIŠKI LIST

NARODNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI 1931/32

JURČEK

Premijera 10. januarja 1932

IZHAJA ZA VSAKO PREMIJERO

UREDNIK: FR. LIPAK

---

*Novosti za damske
plašče pravkar došle!*

**A. & E. Skabernè
Ljubljana**

GLEDALIŠKI LIST

NARODNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI

Izhaja za vsako premijero

Premijera 10. januarja 1932

Fr. L.:

P. Golia: „Jurček“

Na dan sv. Treh kraljev popoldan je bil v ljubljanski Drami lep in zanimiv jubilej: v razprodani hiši so igrali »Peterčkove poslednje sanje« — petdesetič. To je uspeh, kakršnega je bil po vojni deležen poleg našega dolenjskega siromačaka Peterčka samo še danski princ »Hamlet«. Kakšno razpoloženje je v občinstvu in v igralcih ravno pri tej predstavi! Sleherni ve, da gleda in posluša povest, ki jo je že slišal nekoč natančno prav tako, toda v slehernem se vzbuja večno nova živa želja po vsem onem neskončno lepem, pravljicnem, ki nam postaja v vsakdanjem življenju vedno bolj tuje, ki beži od nas, čim bolj hrepnimo po njem. Toda naša želja se obrača ravno ob zimskih praznikih zopet nazaj po pravljici, ki je kakor duh božičnega kadila, ki ga zažiga duhovnik.

»Peterčkove sanje«, ki so imele premiero l. 1921., je igrala večina naših podeželskih odrov. Kmalu nato je spisal Golia »Triglavska bajko«, »Kralja brezpravnih (Betlehemsko legendo)« in »Princezko in pastirčka«. Slednja je doživela 15 predstav in je prevedena v srbohrvaščino (prevel igralec Br. Tepavec) in češčino (prev. Jan Hudec).

*

Pavel Golia je pred vojno sodeloval kot lirik v »Slovanu« in »Lj. Zvonu«, med vojno je pisal pesmi in članke v »Slov. Jugu« v Odesi. Bil je takrat kapetan I. srbske dobrovoljske divizije. V Moskvi je sodeloval kot član Jugoslov. revolucionarne federacije pri listu »Svoboda«. Po vojni ga zopet nahajamo nekaj časa pri »Zvonu« in pri Petruškinih »Odmevih«. Njegovi lirski zbirki »Pesmi o zlatolaskah« in »Večerno pesmarico« je izdala »Slov. Matica«.

*

»Jurček« je njegovo peto odrsko delo. Naš mladinski repertoar je dobil z njim novo veselo pravljico o ubogem Jurčku, ki išče srečo za svojo mamico in očeta.

Vsem tistim, ki ljubijo pravljice, bo »Jurček« dobrodošel gost, najbolj pa gotovo našim najmlajšim obiskovalcem gledališča. Saj tem je predvsem namenjen.

Mirko Kaukler:

Kramljanje o praških gledališčih

Praga, meseca oktobra.

Bilo je zvečer. Za Petřinom se je potapljalo solnce. Rdeče obžarjeno in zlato obrobljeno obzorje je viselo kot ozadje kamenitim vrancem, ki se vzpenjajo na fasadi praškega Narodnega gledališča. Pošastni konji so ujeti sredi skoka v onostranstvo, v kraljestvo lepote. Hvalil sem Boga, da sem jih zagledal prvič s tem ozadjem. Strmel sem nad to mogočno podobo, dokler ni ugasnil nebeški reflektor. Bil sem namenjen v gledališče in ta krasna overtura je vstvarila v meni svečano razpoloženje. Imel sem občutek, da se moram preobleči, ne v praznično obleko, niti v frak ali smoking, edina obleka v stilu bi bil viteški oklep in žvenketajoče ostroge. V mislih sem gledal procesijo lepih viteških gospa in grajskih gospodičen v širokih krinolinah, obdanih od goratih vitezov.

No, naposled sem vstopil. Sprejme me velik vestibul in livrirani slugi — seveda neposredno. Če me vse to ni moglo prebuditi iz mojih romantičnih sanj, tisti dve tabli s cenami sta me kaj hitro prestavili v leto 1931. Najnižja vstopnina 8 Kč. itd. do 40 in 50 Kč. za prostor.

Za štiri ali pet stopnic zvišan prostor vestibula krasi broasti kipi Vojana, Marije Hübnerjeve in drugih. Vrata se neslišno odpirajo. Na hodniku, ki kroži okoli poslušališča, vlada grobna tišina in neznosen trušč ulice bi bil tukaj samo bloden privid. Dvorana je globoka in visoka. Galerije so nekje na vrhu Grintovca. Še nekaj minut pred sedmo uro je dvorana zelo slabo zasedena. Imel sem strah, da vlada tudi tukaj kriza. Ob sedmi uri je dvorana polna in to skoraj vsak večer.

Železen zastor zakriva ogromno odrsko odprtino. Sivo porvan ni nikakor v skladu z zlatim barokom dvorane in njene opreme. Njegova sivomodra barva je pusta in v tej okolici monotona. Neslišno se dvigne »železni« in odkrije bogat in težak, rjav baržunast zastor. Odrski okvir se prelija iz sive barve preko nijans v rjavo in vedno svetlejšo barvo tako, da je brez bolečin za oko pripravljen prehod na sceno.

In kaj je posebno značilno? Vse je tako čisto, dejal bi, s pedantsko doslednostjo očiščeno, kakor da nevidne črpalke ves dan vsesavajo prah in čistijo ozračje.

Točno ob sedmi uri zazveni znamenje za začetek. Neprijeten je ta zvok. Spominja me na žvenketanje kravjih zvoncev. Zvok znamenja bi moral biti mogočno doneč in rezek, kot glas velikega zvona, ali tih in prodirajoč, kot glas iz daljnih krajev. Moral bi biti overtura k selitvi v pokrajino lepote — mogočna procesija ali tiho hrepenenje.

Nislišno se dvigne zastor. Tema. Od nekod posije bled; medel žarek na oder. Vse to se godi z neskončno počasnostjo in potrpežljivostjo, obenem pa tako rahlo in nežno, da moraš na pot. Oko začne zaznavati obrise, pojavljajo se predmeti in ljudje, vse pa ostane kljub končni ostri razsvetljavi oddaljeno od vsakdanjosti. Vse se je do sedaj izvršilo po analizi velikega psihologa. Sugestivna moč neznanega popelje poslušalca na kraj, v katerega ga je hotel popeljati in ga tam tudi drži. Na oder je pričarana stilizirana soba. Visoke stene hite in se izgubljajo v višini. Ogromno okno ob levi razsvetljuje notranjost. Ali kako? Prostor, ki je določen za akcijo, je viden, ostali prostor je zastrt v poltemo, tako da ne trga gledalčeve pozornosti v več smeri. Čudovito se prelivajo barve iz svetlobe v temo. Scena je samo pripomoček, ne jedro, čeravno je bila pri nekaterih predstavah jedro in igra pripomoček. Takrat sem začutil veliko odgovornost igralca in režiserja. Igralec mora biti velik, močan in lep, da je zmožen s sceno in lučjo podane višine dvigniti publiko še v višje in globoke brezmejnosti vstvaritve same.

»Senca«, drama v treh dejanjih od Nicodemija, v najboljši zasedbi. Ga. Sedlačkova, največja češka igralka, gg. Vydra, Rogoz, Deyl in drugi. Po prvem dejanju sem jih razvrstil v dva tabora: v staro gardo naturalizma in novo četo notranje stilizirane dinamike. Stari niso kos novi nalogi, preveč so zraščeni z zemljo, sekajo in trgajo ozračje. Sedlačkova je rojena za novo generacijo. Koliko kulture — kakšna veličina! Njen glas zveni v tem ozračju, ki ga zgoščuje in pripelje do eksplozije. Greš z njo, z njo si povezan, na odru si, igraš, trpiš, se veseliš in jokaš, ves z njo spojen. In kako enostavno, kako mirno igra ta gospa — zdi se mi, da se ta gospa ni niti enkrat genila na odru — vse je čarala samo iz svoje prebogate notranjosti tiho in neopazno. To je »gospa«. — Kultura spreminja njen glas v glasilko lepote. Njena komaj dahnjena beseda zadene z ravno tako močjo kot glasno izgovorjena. Izredna šola, kultura, razsipno notranje bogastvo in visoka inteligenca jo odlikujejo. Prišla je z nemškega na češki oder.

Popisujem samo svoje vtise, ne podajam kritike. Mučen vtis mi je zapustila disonanca med inscenatorjem in režiserjem. Reči moram, da so inscenatorji močnejši, umetniško kultiviranejši, in da režija ne more za njimi in jih tudi ne dosega. So prostori na igrišču, ki ne pripadajo nikomur ali samo enemu igralcu, ali taki, ki jih sme prestopiti samo ta ali ta. Čudno zveni to in težko je to opaziti, če se režiser ne pregreši proti temu, kar je enostavno. Ukaz je to, nekaka določitev, in če se režiser pregreši zoper to dejstvo, ustvarja disharmonijo.

Kljub takim grobim napakam sem bil po končani predstavi zelo, zelo zadovoljen. Nekaka skoraj že nemogoča izdelanost, izglajenost na zunaj, za katero nimam boljšega izraza od besede »civiliziranost«, odlikuje te predstave. Ta civiliziranost pa ponižuje inscenacije močne umetniške vsebine do okvirja. Prid-

nost, premišljenost in pedantska natančnost so glavne vrline češkega odra. Kvalitativne inscenacije, umetniške kvalitete posameznikov, brez ansambelske skladnosti so v tem miljeju hibe. Želel bi, da bi bilo narobe, upam pa, da bo nova generacija osvojila deske in vstvarila svoje kraljestvo.

Razno

Duvert & Lauzanne. Po načinu Monnierovih burk sta Duvert in Lauzanne skrbela za vesele igre v Parizu. Prvo Duvertovo glumo so uprizorili pred sto leti: »*Famille improvisée*«. Sodobniki so se silno zabavali ob takihle šalah:

»Moj način gledanja me je oviral, da nisem stopil v vojaško službo.«

»Si bil liberalec?«

»Ne, kratkoviden sem bil.«

Smejali so se, kadar je kaka oseba dosegla »čin« (dostojanstvo, stopnjo) starca ali kaka druga bila oblagodarjena z izprijeno nvanjostjo, oziroma kadar je nekogovič zaklical: »Tresem se kakor žolica z rumom.«

Posebno je uspel s parodijo na Hugojevo dramo »*Hernani*«, ki je nosila naslov »*Harnali*«. Sijajen igralec, po imenu Arnal, je obilo pripomogel Duvertu do slovesa. Tedanji kritik Matharel je pisal v *Siècle*: »G. Duvert ima dva jezika: duvertščino, ki si jo je sam izmislil in ki jo čuva za svoje burke, pa govorico navadnih smrtnikov.« Izraz »*vaudevilles arnalesques*« razloži Duvertovo priljubljenost. Ako bi Arnal danes igral »*Harnali*«, bi nas bržkone še osvojil. Ta idealni interpret pa je bil muhast: ubijal je igrokaze, ki mu niso bili po volji. Pa saj ni bil edini umetnik, ki si je dostikrat kaj zatrmil.

Stendhalova odrska dela. H. Beyle — s pisateljskim imenom Stendhal, po mestu in okrožju v Nemčiji, kjer je bival ob Napoleonovem pohodu v Rusijo — je bil pred 100 leti imenovan za konzula v Trstu, toda kot bivšega karbonara ga avstrijski kabinet ni priznal, zato je odšel z istim naslovom v Civitavecchio. Od 39 njegovih knjig so tri lani izšle z napisom *Théâtre*. Uredil in komentiral jih je vneti beylist H. Martineau v proslavo velikemu književniku, ki je z 19. letom pisal: »Jaz sem žejen slave«.

Mladi Henri je z 12. ali 13. letom že sestavil majhno komedijo iz Florianovih novel. Koliko večerov je prebil v gledališčih! Njegovi spomini »*Egotisme*«, »*Henri Brulard*«, »*Potovanja*«, »*Misli*« obsegajo polno ocen o tragediji, komediji, operi, burki, pevcih, glumcih, igralkah. Posebno te so nenavadno vplivale nanj. V prvih letih je hotel postati drugi Molière. To njegovo častihlepje se zrcali iz njegove glume »*La Gloire et la Bosse*«.

André Ransan: La Grande Enfant. Ransanova trodejanka »*Velika deklica*« bi lahko nosila naslov: »*Ženska, ki se smeje*«.

To je zgodba mlade zakonščice, ki ima izredno razvito veliko vzdasto mišico. Je li srečna? Tega ne vemo. Sicer se še prepirajo, ali je smeh znamenje sreče. Nekateri filozofi iz Kartezijeve šole pritrjujejo. Pravijo celo, da je treba začeti s smehom, potem že pride sreča, kakor ljubezen po ženitvi. Smeh namreč nastaja po širitvi pljuč, kamor priteče kri iz desne srčne votline. Ko se pljuča razširijo, delujejo na mišičevje v prsni preponi, prsni in grlu, to pa giblje mišice v obrazu. Ako pa sprožimo vse gibanje v nasprotni smeri, t. j. pričnemo na licu kazati znake smehljaja, se povzroči v srcu dotok krvi, od česar je odvisna vsa sreča tega sveta.

Ko avtor prikazuje svojo junakinjo Klaro, si je očitno prisvojil to teorijo. To je žena »sorbonagra« Adama, ki je profesor optimizma, učenec Voltaire-ovega Panglosa: ob vsaki priliki hvali popolnost veseljstva. Nazadnje pa se mu tako mudi, da razdre svoj zakon — po telefonu.

Jules Romains. Malokdo ve, da je to le pisateljsko ime profesorja Farigoule-a, ki je pred leti dognal način, kako bodo slepci gledali brez oči. Kot pisatelj ljubi Romains debelo šalo in satiro. Svetovno slavo sta mu prinesli dramski deli »Knock« in »Donogoo«. Časten uspeh je lani dosegel tudi njegov »Musse«. Proti koncu leta je prišel na oder dolgo pričakovani »Roi masqué«, kjer nesrečno poročen kralj dá mlado prodajalko preobleči v pomorskega častnika, da se more shajati z njo. Zato ga zadene sum pederastije. Kritika zavrača to melodramatiko.

André de Richaud je darovit novinec. Théâtre de l'Atelier uprizarja njegovo igro »Village«, kjer vidimo starega zdravnika v borbi z mladim tovarišem začetnikom. Mnogo prizorov se sme šteti med prvovrstne.

Stari motivi. Romanski narodi posebno radi segajo po motive v grško, a tudi hebrejsko starino. Francoska dramatika n. pr. šteje že kakih šest Amfitrionov (A. je tebenski kralj, ki mu v njegovi odsotnosti bog Zevs z njegovo ženo Alkmeno rodi junaka Herakleja). To zimo igrajo v Parizu svetopisemsko Judit, ki jo je naš Aškerc prikazal v baladi. Francozi so z njo dobili 38. igro iste snovi. Prvo je objavil C. de Parthenai 1574., zadnja pa še ni natisnjena. Vmes je ena prevedena iz italijanščine (Giacometti), ena iz nemščine (F. Hebbel).

Marcel Pagnol, čigar »Marius« je po pravici zaslovel, je izročil pozornici Théâtre de Paris trodejanko »Fanny«, ki je vredno nadaljevanje prejšnjega igrokaza. Komedijska je nežna, pesniška, živa in duhovita. Pagnol zna ganiti in ugajati. Smeh in solze se vrste skozi vsa tri dejanja, njegova umetnost mora zadovoljiti še tako razvajene duhove. »Fanny« bo gotovo dosegla sličen uspeh kakor »Topaze«, ki smo ga že videli v Ljubljani... Théâtre des Arts igra hkrati Pagnolovega »Phaëtona«, ki se je pred leti imenoval »Jazz«. Med igralci nastopata tudi Srba Stepanović in Kovačević.

L. Pirandello. Ob koncu lanskega leta je avtor »Šestih oseb« videl v pariškem gledališču Saint-Georges svojo trodejanko »Človek, žival in čednost«, kjer se je na žalost odrekel »pirandellizmu« ter podal po načinu italijanskih komedij XVI. stoletja vsakdanji igrokaz, namenjen bolj čuvstvenosti nego razumu. Pred uprizoritvijo pa je objavil v Figaru nekaj misli o igralcu, piscu in dramskem delu. Evo jih.

*

Od vseh gledaliških pisateljev sem morda jaz edini izjavil, da je po mojem mnenju dramaturgov posel dovršen v samem trenutku, ko je avtor zapisal zadnjo vrstico.

Posledica je tale: pisatelj se mora zagovarjati za svoje delo samo pred čitatelji in slovstvenimi kritiki, ne pa pred gledalci in dramsko kritiko.

V gledališču avtorjevega dela ni več.

Kaj pa je potemtakem na odru? me povpraša kdo.

Odrska ustvaritev, ki jo napravi igralec. Igralec pa dela vprav nasprotno od tega, kar dela pisatelj. Na novo prevaja v življenje, v gibanje, kar je pisatelj izvlekel iz življenja in del v obliko. Oblika postaja iznova snov. Snov, ki je igralec po svojih zmožnostih, svoji darovitosti, svoji čutljivosti, s svojim telesom in glasom daje novo obliko: svojo.

Na drugem pozorišču, z drugimi glumači in drugim okrasjem, z drugo uprizoritvijo in drugačno osvetljavo, bo ustvaritev različna.

V gledališču se nikdar ne sodi pisateljevo delo, ki je edinstveno in trdno v svojem besedilu, marveč odrske ustvaritve, različne druga od druge in neštete, medtem ko je delo enotno. Kdor bi hotel soditi besedilo, bi ga moral poznati, ali to je nemogoče skozi neizbežno raznoterost tolmačenja.

Edini pripomoček, da bi prišli do tega, bi bil ta, da bi se delo moglo samo od sebe predstaviti, f a r e d a s e, in da ne bi bilo več glumcev, temveč da bi osebe same po čudežu dobile život in glas. V tem primeru bi se kajpak lahko sodilo naravnost v gledališču. Ali pa je tak čudež možen? Nihče mu še ni bil priča. Na prizorišču vidimo zgolj to, kar vsak večer skuša umetnost igralcev uresničiti.

Koliko slabih igrokazov se je sijajno obneslo, ker so jih igralci tako ustvarili in jim priborili zmago.

Pisci nimajo nikoli prav, če jemljejo zase triumf, ki pritiče igralcem. In igralci včasih nimajo prav, ako na pisca valé krivdo za slabo odrsko ustvaritev.

6000 odrskih del na leto. »Deutsche Bühne« je nedavno poročala za l. 1930./31., da proizvodnja vztraja pri prejšnjem številu, kakovost pa nazaduje. Nemški avtorji so ponudili v lanski dobi okoli 6000 del, uprizorilo se jih je pa samo 340. Sprejetih je bilo sicer 5%, na oder jih je prišlo pa le 1%. Prevladuje opereta, ki se dá poprek 546krat v sezoni. Za njo stoji opera s 448 uprizoritvami, igrokazi pa pridejo komaj na 422. Pri ope-

retah ne gre vselej za novosti, temveč pogosto za predelane in novo študirane.

Gledališki muzej. »Scala« v Milanu ima okoli šetalne dvorane (foyer) celo vrsto veselih prostorov s terakotami atiških komedij, s figurami pevcev, plescev, glumcev od starih časov do sodobnosti, s podobami umetnikov, partiturami, avtografi, pismi, skratka, z vsem, kar se tiče igralsva. Enake živahne izložbe najdeš po gledališčih v Parizu, Monakovem, Koloniji, Kielu, Drottingholmu, na Dunaju in kaj vem kod še vse.

François Porché: »Tsar Lenine«. Klasična francoska dramatika si je usvojila geslo trojne enote: čas, dogodek, kraj. Nicolas Boileau, zakonodajec takratnega parnasa, je v 17. stoletju v svoji »Poetiki« omenjeno načelo takole izrazil:

Qu'en un lieu, qu'en un jour, un seul fait accompli
Tienne jusqu' à la fin le théâtre rempli.

Prosto poslovenjeno:

En čin, ki ga en kraj, en dan rodí,
edin na odru naj se dogodí.

Romantiki so se pričeli otesati teh prokrustovskih vezi. Danes velja v tem pogledu samo še zahteva po enostavnosti dramatičnega zanimanja, t. j. dramatična koncentracija. Pisatelj Porché pa je v gorenji trodejanki, ki se danes uprizarja v pariškem »Atelieru«, zavrgel tudi enotnost prostora. Dejanje se vrši v Švici, Franciji, Rusiji. Dogodki desetih mesecev so strnjeni na en dan. To nekoliko moti marsikakega očividca. Tretje dejanje je zlasti vžgalo s svojim realizmom. Lenin, včerajšnji gospodar Rusije, sedi hrom v naslanjaču ter se iznova uči govoriti in pisati, medtem pa se Stalin polasti oblasti.

Aleksander Veliki. Paul Deniasy je po Plutarhu zgradil svojo *Tragédie d'Alexandre*, v kateri Pavzanija umori kralja Filipa, da more Aleksander zavladati Makedoniji. Kritika graja predstavo v *Comédie Française*, češ, da se je slišalo preveč kričanja, krohota, spakovanja. Občinstvo pa je z navdušenjem ploskalo pretiranim tiradam.

Obča zgodovina gledališča. Lucien Dubech, ki je že oskrbel odlično izdajo Racine-ovega odrskega dela, je v Parizu objavil dolgo pričakovano Splošno zgodovino teatra z lepimi slikami. Pomagala sta mu pri sestavljanju J. de Montbrial in gospa Horn-Monval, knjižničarka v Arsenalu. Prva dva snopiča je uredil P. d'Espezel.

Don Quijote na odru. E. A. Lougen je dramatiziral za gledališče Vlaste Buriana Cervantesov roman »Don Quijote« (reci: don kihóte = gospod Grašič). Že pred vojno se je v Pragi uprizarjala Dykova romantična igra »Spreobrnitev Dona Quijota«. Pri nas mislijo to delo prvič izdati v celotnem prevodu.

Smehopis. V Ameriki so izumili poseben stroj. Ta baje natančno beleži krepčino smeha, ki ga utegne izzvati gluma ali burka v gledališču. Pomembna novica za pisce veselih iger, kajti aparat zaznamuje golo resnico. Poslej se noben avtor ne bo

smel več pritožiti, da je zlohorna kritika izpodkopala njegov umotvor. Samo na smehopis naj pogleda, pa se mu razodene uspeh in učinek njegovih dovtipov na občinstvo. Tudi ravnatelj bo iz črt na papirju razvidel, kolikokrat se je sprožilo hahljanje, hihit, hohot, grohot, izbruh veselosti, vreščanje od zadovoljstva. Po tem opomniku si bo mogel reči, ali je novi igrokaz tudi za blagajno kaj prida.

Godba — živa govorica. Češki skladatelj Jaroslav Křička je nedavno pisal umetnikom, ki so v Vratislavu uspešno interpretirali njegovo opero »Bílý pán aneb Těžko se dnes duchům strašíc« (Beli gospod ali Težko je danes duhovom strašiti): »Naši materinščini sta sicer različni, toda naš življenski jezik je isti: glasba. Pa še več. Krvna sorodstva so (Slovani med seboj), pa tudi sorodstvo podnebja, Bachove kulture, muzikalne vzgoje, tradicije, dunajskih klasikov. Nič ni bolj češko od Smetane in vendar je bil med njegovimi dobrimi duhovi ne le Chopin, temveč tudi Mozart, Schubert, Schumann in Liszt. Zato na Nemškem Smetano bolje umejo nego na Ruskem ali Francoskem. Zato ste tudi moja skromno muziko tukaj enako (in sicer dobro) razumeli, tako da se ne čutim tuje, pač pa prav dobro v Bratislavu. Življenje je kratko. Ali si ga hočemo zagreniti in krajšati z razložki in topovi? Ali pa lepšati in daljšati s sorodstvi? Mi se odločno potegnemo za poslednje.«

O bolgarskem gledališču je nedavno pisal v češkem mesečniku »Divadlo« K. Stamatov Ságaev, novi ravnatelj narodnega pozorišča v Sofiji, da ne poznajo tam ne Reinhardta ne Piscatorja, da nimajo nič iz Francije in nič bistvenega iz stare Rusije. Ne poznajo ne sovjetskega Tairova ne Meierholda. Prvi igralski naraščaj se je učil v Rusiji, torej bi bila ta Bolgarom najbližja. Morda so od drugod prinesli poteze tkzv. realizma, toda realistični značaj njihovega teatra je baje bolj stvar podzemskega dogajanja v tolmačenju duhovnih smeri. Danes se bolj nagibajo k Nemčiji nego k Franciji. Vendar sistematične politike nikoli ni bilo v gledališču.

Anton Čehov v Parizu. Družba Mihaela Čehova je te dni uprizorila na pozornici Théâtre de l'Avenue šest Antonovih dramskih del, in sicer si je v glavnem prizadevala tako izpopolniti teatralno umetnost, da more potek idej razumeti celo tak gledalec, ki ne zna ruščine. Evo naslovov: »Utopljenec«, »Šampanjec«, »Zmagovalčev triumf«, »Čarovnica« in »Misleci«. Zadnja, »Zaročenec in oče«, je skoro burka.

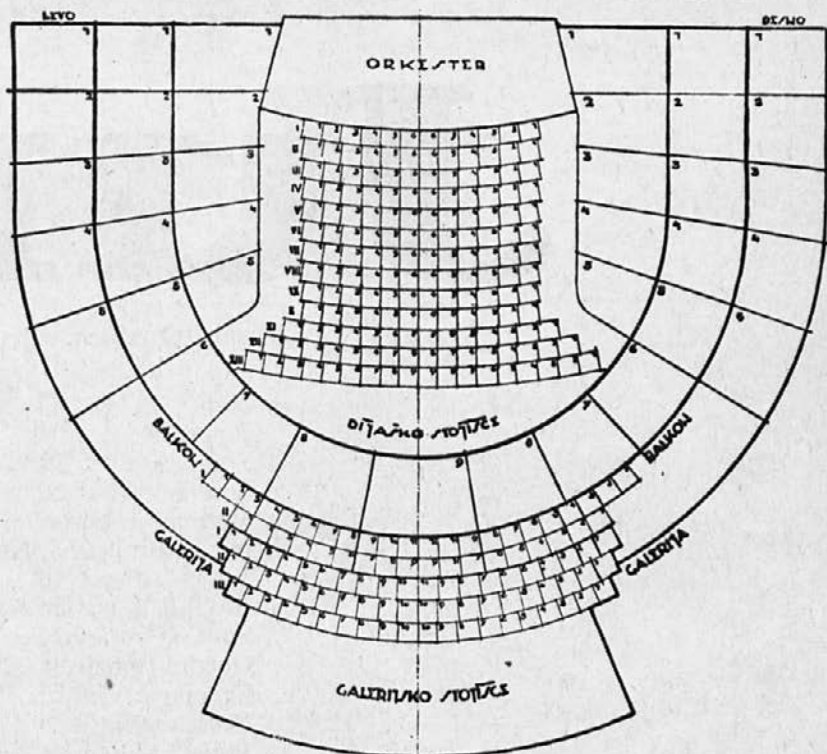
Panika v gledališču. Ob predstavi neke slabe drame je ušlo polno ljudi kar sredi igranja domov. Tedaj vstane prileten gospod in gromko zakliče: »Stojte! Najprej ženske in otroci!«

A. D.

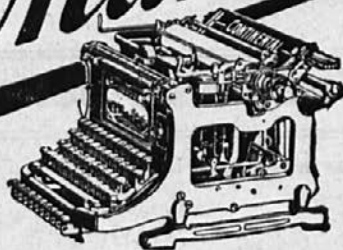

Lastnik in izdajatelj: Uprava Nar. gledališča v Ljubljani. Predstavniki: Oton Župančič. Urednik: Fr. Lipah. — Tiskarna Makso Hrovatin, vsi v Ljubljani.

RAZVRSTITEV SEDEŽEV V DRAMI

Continental

IVAN LEGAT

MARIBOR
VETRINJSKA 30
TELEFON INT. 24-34

LJUBLJANA
PREŠERNOVA 44
TELEFON INT. 26-36

Jurček

Vesela pravljica v treh dejanjih (in petih slikah). — Spisal Pavel Golia.

Režiser: Ciril Debevec.

Meh . . . }
Strunica . . . } popotni
Sule . . . } muzikanti
Jurček . . .
Matevž, Jurčkov oče . . .
Meta, Jurčkova mati . . .
Veter . . .
Nevilhta . . .
Snežak . . .
Gozdni možiček . . .
Krčmar . . .
Urša, dekla . . .
Peter, hlapec . . .

Cesar . . .
Sancin . . .
C. Debevec . . .
Kukčeva . . .
Daneš . . .
Rakarjeva . . .
Skrbinšek . . .
Marija Vera . . .
Potokar . . .
Murgelj . . .
Lipah . . .
Medvedova . . .
Plut . . .

Kozliček, vetrci, dva gozdna moža, dve deklici, dva divja moža.

Godi se v pravljичnem času. Prvo dejanje na Jurčkovem domu in v gozdu, drugo in tretje v krčmi »Na vrhu«.

Vsebina se naslanja na napovedko »Pavliček in Veter«.

Blagajna se odpre ob pol 3.

Parter: Sedeži I. vrste	Din 30
„ II. - III. vrste	„ 28
„ IV. - VI. „	„ 26
„ VII. - IX. „	„ 24
„ X. - XI. „	„ 22
„ XII. - XIII. „	„ 20

Lože v parteru	Din 100
I. red	„ 100
„ II. red	„ 120
„ III. red	„ 70
„ IV. red	„ 75
Peti ložni red	„ 20
„ VI. red	„ 25
„ VII. red	„ 15

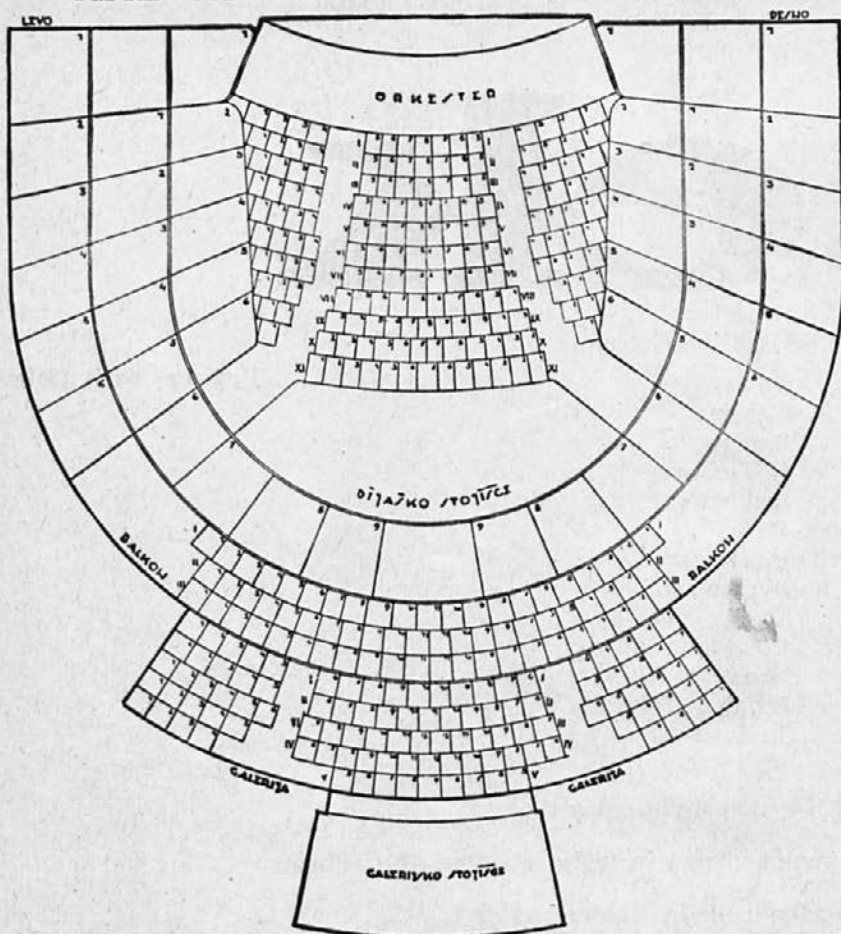
Začetek ob 3.

Konec ob 5.

Balkon: Sedeži I. vrste	„ 22
„ II. „	„ 18
Galerija: „ I. „	„ 14
„ II. „	„ 12
„ III. „	„ 10
Galerijsko stojišče	„ 2
Dijaško stojišče	„ 5

VSTOPNICE se dobivajo v predprodaji pri gledališki blagajni in v opernem gledališču od 10. do pol 1. in od 3. do 5. ure.

RAZVRSTITEV SEDEŽEV V OPERI

„RIBA“ Ljubljana Gradišče 7

trgovina z raznovrstnimi sladkovodnimi in
svežimi ter konzerviranimi morskimi ribami

Specijalna zajutrkovalnica vsakovrstnih rib - Vinotoč

Lastnik I. Ogrinc

Telefon 25-84